

Parlèm de teca

Sense volguer molestar de cap manera a la redactora especialitzada en nostre diari, en la secció d'art culinari o de plats de cuina, hem d'ésser indiscrets, agafant l'estilogràfica per a treure'ns del pap (i perdonim la poca solta de la paraula) lo que'ns ha suggerit la lectura del plat que per a el dia de demà, es a dir avui divendres (de quaresma). Es clar que tots els menjars que no és possible ensenyar pràcticament com en una classe de cuina s'han de traduir en paraules apropiades, però han de ser, a nostre entendre ben apropiades i que els plats objecte d'explicació quedin gravats a la memòria del *amateur* o *futura cuinera il·lustrada*, de manera que per lligam d'idees el sol nom i cognom o sigui apellido sigui prou per a ésser recordada sa condimentació i presentació. ¿En el «Bacallà a la Mallorquina» quina deu ésser la seva característica? Pensem que deu ésser el pebre vermell per record de la sobrasada mallorquina que no poguent entrar-hi en sa condimentació per dia de dejuni, queda suprimida i sols com a símbol i nota de color queda dit pebre. Això si no ho és podria ésser veritat.

A propòsit de noms de menjars o plats més o menys ben aplicats, recordém que en un llibre de un *literat cuiner*, que no anomenem per no creurer oportú fer-ne *reclame*; criticaba que alguns *maitres* o *chef*, de cuina possessin en el *menú* noms al seu caprici i seriosament exhortaba als iniciats a l'art culinari per que no oblidesin, per exemple: Que al parlar d'un plat i dir-ne a la *Vizcaina*, ja presuposaba el *pebrot vermell*; al dir-ne a la *Portuguesa*, si veia el *tomaquet* y no podia de cap manera dar-se el nom de... a la *Lionesa*, sino hi abundava la seba (1). Es clar que dava molts mes noms que ara no recordem pero aquests son (deia ell i per aixó els recordem) dels mes garrafable si un hom els equivoca. No volem ni parlar de l'efecte que ens çausà veurer en nostre diari parlar

d'ous a l'americana, que varen donar lloc a la graciosa rectificació de nostres llegidors, coneguda i que no creiem ni creurem mai encara que ens ho assegurin, vingan ni tinguin son nom o cognom de cap de las Amèriques ni tant sols de l'Amèrica del *Suc*, que deia un cuiner de secà i ho deia de bona fé.

Posats a escriure ens plauria parlar de les aficions culinàries o gastronòmiques de personatges més o menys coneguts, que guardant l'incògnit i altres que no l'han guardat, han donat i han fet cèlebres plats de cuina i de reposteria o pasteleria. Recordém els canelons a la *Rosini*, els ous *Mirebeau* i el gran pastel *Sara-Bernhart* que tant va endolçar l'existència dels *gourmets* de fi del segle XIX.

Perdona llegidor que has tingut paciència de seguir-nos fins aquí i si un altre dia la memòria o el recull de datos ens ho permet explicarem algún plat clàsic vallesà, ja que avui aquestes raïlles resulten una sanfaina. — A. C. F.

Festa simpàtica

Ahir nit en el Teatre de La Unió Lliberal, tingué lloc una festa que per el seu caràcter caritatiu, resultà simpàtica de debó.

Copièm al peu de la lletra, el preàmbul dels programes repartits, anunciant el concert i en el que feien la crida al poble convidant-lo a la festa.

«El notable tenor, fill d'aquesta ciutat, En Josep Pineda, desitjós de correspondre a les repetides proves d'admiració que li són prodigades pel públic de Granollers, s'ha ofert perque es celebri una festa a profit del dissortat conveí nostre, En Magí Bover, qui tornà de la guerra invàlid per al treball. Altres dos estimables artistes, En Joan Coll, violinista i N'Aureli Font, pianista, col·laboren desinteressadament també a la festa, per al seu major èxit.»

La sala d'espectacles poc avans de l'hora senyalada oferia un bonic aspecte.

Al presentar-se a l'escena el te-

nor Pineda acompanyat del pianista N'Aureli Font, foren rebuts amb un fort picament de mans.

El senyor Pineda ben secundat al piano per el senyor Font varen començar a desgranar la primera part del programa, tenint que bisar quiscunes cançonetes davant les ovacions de que foren objecte.

La segona part anava a carrec del jove mestre de violí, en Joan Coll, per la que regnava forta expectació. A l'acabar l'obra «Concert Op. 64 de Mendelssohn», en la que s'adjudicà el premi Parramon, es traduí amb una forta i delirant ovació, que per a acallar-la es va veure obligat a executar la «Serenata de Kubelik». En Coll, mostrà una vegada més el que pot fer, revelant-se un gran violinista.

La tercera i última part del programa anava com la primera a càrrec d'en Pineda. No farem menció de cap de les obres que cantà per que totes elles ens agradaren i tingué que bisar-les.

Com obsequi a la concurrència i per a acallar els aplaudiments cantà l'inspirada romança de «D.ª Francisquita».

En resúm una vetllada agradable per el seu fi i una verdadera manifestació d'art.

D'aquest festival s'entregarà íntegres 685'70 pesetes, a la familia del beneficiat Magí Bover.

De la Comarca

Llinàs.— S'ens assegura que son recullits els fondos necessaris per la construcció de la carretera que anirà des de can Bordoy al Santuari del Corredor i que per el juliol vinent s'inaugurarà un tros fins a la finca del Comte de Benlloch, amb motiu de celebrar dit senyor ses bodes de plata.

Triomfant aquest planol, Llinàs conservarà sobre aquella comarca la seva influència tradicional, la qual altres projectes posaven en perill.

—Jutján per el número de coristes que ensenjen, creïm que la Pasqua d'enguany serà molt divertida.

Esqueles mortuories, s'admeten fins a les 4 de la tarda

(1) No confondre «La Lyonesa» amb les *lioneses* de pastisseria.